

Ob vaški mlaki.

(Spisal Janko Barle.)

Prav sredi vasi je bila, ob cesti. Velika ni bila, globoka tudi ne, vendar otroci so je bili veseli. V svoji domišljiji so mislili, da večjega jezera ni skoraj in morje je le malo večje od nje. Bilo je pa tudi otročje morje, ta vaška mlaka. Vedno je bilo živo okrog nje. Po zimí, ko jo je pokrila ledena skorja, to je bilo drsanje po nji. Čevljevce se ni zdelo nikomur škoda, in ko so se drsali ves božji dan po glatkem ledu, mislil bi, da je vsaki od njih čevljarjev sin. Ko se je led otajal, mlaka vendar ni ostala prazna. Metali so vanjo kamenčke, čapljali po nji z bosimi nogami, opazovali zelene žabice, katere so plavale v nji, potapljale se in zopet prikazovale, šalili se, smejali in kričali. Otroci so otroci.

Podrugavec Jernejček in Korenov Tine sta bila junaka, katerima ne bi skoraj našel para. Oba sta bila jednako velika, oba zdrava in poskočna, sama živi kri. Če koga, njiju gotovo ni nikdar manjkalo pri mlaki. Hiše njiju starišev bili sta jedna na jedni, druga na drugi strani mlake, pa sta se tako rekoč ob mlaki rodila.

Bilo je jednega tistih pomladanskih popoldnevov, od katerih si lepših misliti ne bi mogel. Nebo čisto, modro, da ga lepšega ne bi mogel naslikati niti najboljši slikar, solnčece zlato-rumeno, kot da so ga pozlatili vsi zlatarji tega sveta. Lesketala se je celo voda v mlaki, katera ni bila baš posebno čista.

Jernejček in Tinček sta bila zatopljena v resno opravilo. Delala sta papirnate ladjice, kakoršne ju je naučil delati Tinčkov brat, kateri je bil v mestu v šoli. Kos papirja sta previla sem pa tam in nastala je mala ladjica, vanjo sta pričvrstila malo paličko z bandercem in jadra so bila gotova. Ejej, to je bilo veselja, ko sta spustila ladjici v vodo. Vozili sta se po vodi, kot dva bela labuda in banderce premikal je veterček, kot kakovo jadro.

— »Ala, zdaj pa le v Ameriko!« — vskliknil je Jernejček. Amerika jim je bila druga stran mlake.

— »Da, v Ameriko« — dejal je Tinček. »Bodeva videla, katera ladjica bode prej v Ameriki. Le poglej mojo, kako ponosno jadrá «

— »Saj moja tudi ne zaostaja za njo. Še pretekla jo bode, bodeš videl.«

Vendar v Ameriko prijadrati ni bilo šala. Mlaka sicer ni bila široka, vendar za malo papirnato ladjico je to pa vendar le dolga pot. Nu, pa tudi veterček je ponehal in ladjici sta kar obstali kakor prikovani v sredi mlake.

Kaj sedaj? V Ameriko se mora, a ladjici se ne ganeta. Jernejčkova je stala ravno tako na gladki površini kot Tinčkova.

A naša junaka sta hitro našla pomoči. Priskrbela sta si vsaki dolgo palico in hajdi ladjicama na pomoč. Skrbno sta morala ravnati, zakaj ladjici sta bili majhni. Vendar šlo je. Še nekoliko korakov in ladjici bi bili v Ameriki, kar je Tinček nekako nerodno porinil Jernejčkovo ladjico, zaletela se je, zamahala z bandercem in zginila v hladne valove.

»Kaj si napravil?« — zakričal je prestrašeno Jernejček.

— »Saj vidiš, kaj sem napravil, ni je več« — odrezal se je Tinček.

»To si storil nalašč« — zarezal je zopet Jernejček.

— »Nisem!«

»Si!«

— »Saj ni nobene škode.«

»Če ni nobene škode, ná, tu imaš!« — dejal je Jernejček in mahnil s palico z vso silo po Tinčkovi ladjici. Zaškropilo je daleč na okoli in tudi Tinčkove ladjice ni bilo več.

V Tinčku je zavrela kri, udaril je tudi on po vodi, prav pred Jernejčkom in voda je poškopila Jernejčku obraz in obleko. Jernejček ni čakal, da se posuše vodene kapljice na njem, marveč lopnil je s palico po vodi in Tonček je bil še bolj poškopljjen kot on. Tinček mu je odvrnil, a tudi Jernejček ni miroval, nastala je prava morska bitka ob vaški mlaki. V malo trenutkih sta bila Tinček in Jernejček mokra kot dve miši. Na-

posled je bilo obema dovolj, pobrala sta se oba jezna vsaki na svoje dvorišče. Sreča, da ju ni nobeden izmed domačih opazil enako mokra, kdo vé, če ne bi bila pela leskovka.

Nu, solnčece je lepo grelo in kmalo sta bila naša junaka zopet suha. Lice se je obema malo jezno kremžilo, ali kaj, taki junaki hitro na vse pozabijo. Čez pol ure sta delala Jernejček in Tinček ob mlaki zopet novi ladjici, da ju pošljeta v Ameriko. Ko sta ju spuščala zopet v vodo, prijel je Jernejček Tinčka okrog vratu in mu dejal:

— »Tinček, zdaj pa le pazi, da ne bodeš zopet tako neroden, kakor si bil popreje. Zdaj morata priplavati ladjici v Ameriko.«

Vse je bilo dobro, vse je bilo pozabljeno.

Otroci so otroci.

Pomladni izprehod.

Anica in teta Mihaela sta bili veliki prijateljici. Anica je bila nekoliko bolehná. Zato je rekel zdravnik mami: »Iz mesta z njo! Pod milim nebom bo kmalu zdrava.« Mama je peljala Anico k teti, s katero sta bili že dobro znani. Teta je bila Anice vesela, da je imela vsaj kratek čas, Anica pa tete, katero je ljubila kot mater.

Anična bledoličnost je hitro izginjala. Zacvetele so ji na licih lepe rdeče rožice. Pomlad je trosila cvetje po gorah in dolinah; kaj potem, če ga je padlo nekaj tudi na Anična vela lica. Z zdravjem se je vrnilo veselje, in Anica je bila živa in poskočna kakor ptička.

»Teta, kam greva danes?« tako je skoro vsako jutro prašala Anica teto. »Danes greva gledat strižo.«

»Kaj pa je to, striža?« vpraša radovedna Anica.

»Boš že videla«, odgovori teta nalašč prav resno.

»No, tetka, ali je to žival, ali je studenček, tak, ki po skalí teče in tako šumi, kakor Grmečica, ki sva jo videli zadnjič.«